

останемъ до единъ, или съвсѣмъ да на избиятъ или да ги изгонимъ. Попитахъ го още, а ми сега ще идешъ ли пакъ на Балкана, щото и мене се ще да ида въ Габрово да пообиколя нѣкои приятели? — Да, разбира се, ми каза: далъ съмъ честна кълтва, че ще се бия, та трѣбва да ида. Кога ще тръгнешъ го попитахъ? — Днесъ имамъ малко работа, че за утрѣ съмъ готовъ. — Казахъ му да ви стана ли единъ другаръ за утрѣ? — Можете, стани. — Кое врѣме ще тръгнемъ утрѣ? — Кога изгрѣе слънцето. — Добрѣ да ида и азъ кога е тѣй да се поприготвя за нѣтъ, послѣ посѣдяхъ малко и го распитахъ още защо е дошелъ въ Търново? — Каза ми: че чулъ какво Руситѣ се биели сега къмъ Хаджиоглу-Пазарджикъ, та по тая причина дошелъ въ Търново да се научи отъ познатъ нему нѣкой си Руски офицеринъ, да ли сж могли да го привзематъ или не; каквото да не е станало и тамъ разграбване, изсичане и изгоряване на града, както въ Стара-Загора, та да не би жената му и тритѣ му дѣца да сж станали жертва на Турския пожъ, който чулъ за тамкашното имъ опустошение. Като разбрахъ причината на туй, оставихъ го тамъ, като му казахъ «съ Богомъ» че утрѣ безъ друго ще да сми другари и нѣтници; та си отидохъ въ къщата на Станча Бошнакова при сестра си, на която казахъ и расправихъ цѣлѣта на нѣтуването си. Това нѣтуване бѣше къмъ края на мѣсець Септемврий въ 27, 28 и 29-й му день.

Когато тръгнахме съ Иванча на другата сутрина рано къмъ Габрово, изъ нѣтътъ си размѣняхме разни разговори, но най-много бѣше занимањето ни върху настоящата война и слѣдствията ѝ, гдѣто изъ него срѣзнахме на купове, купове, голи, боси бѣжанци съ жени и дѣца, които почивать, вървятъ, и търсятъ прибѣжище къмъ Търново, Свищовъ и другагдѣ; щото нѣтътъ никакъ неоставаше празденъ да се посрѣщаме съ тѣхъ. Пристигнахме Дрѣново, заминахме го и се отправихме за къмъ «Царевитѣ ливади», мѣстото ниско и състои отъ нѣколко дюкени и къщи надъ тѣхъ за приемане на нѣтници да ношувать, гдѣто тамъ рѣшихме на едно дюкенче да сѣднемъ да си починемъ и да